

Varga Szilárd

A Varázsszemüveg

www.energiafonat.hu

Copyright © Varga Szilárd

A kiadvánnyal kapcsolatban – annak tartalmi és grafikai megjelenését tekintve –, minden jog fenntartva.

Kiadja a Krea-Graf Kft.

www.kregraf.hu / www.energiafonat.hu

Felelős kiadó: Varga Szilárd

Lektorálás: Sipos-Kovács Mariann

Egykor a világunk tele volt varázslattal, titkokkal és csodálatos lényekkel. Mára ez sajnos elkopott és ebből a sok csodából alig maradt valami. Na persze ezzel nem azt mondom, hogy ma már egyáltalán nincsenek csodák, de az biztos, hogy egyre ritkábban kerül a szemünk elé. A világ csodái megváltoztak, átalakultak. Az én történetemnek ennek ellenére egy varázslatos tárgy lett az alapja. Miután találkoztam ezzel a tárgyal és meggyőződtem arról, hogy tudományos magyarázatot nem tudok felhozni a létezésére, történelmi kutatásba kezdtem, és a kutatásom tárgya nem volt más, mint egy szemüveg. Eredeti nevén „Oculi Iustitia”, vagyis az Igazság Szeme.

A középkorban az alkimisták folyamatosan kutatták az arany csinálás titkát, amire a tudomány mai állása szerint nem sikerült rájönniük. Nos, az én kutatásaim egészen idáig vezettek vissza. Ugyanis biztosan állíthatom, hogy a Varázsszemüveg a középkorban született. Egy alkimista, miközben természetesen ő is aranyat akart létrehozni ólomból és gondolom egyéb anyagokból, szinte véletlenül teremtett egy csodát. Munkáját sötét, eldugott helyeken végezte, hogy az inkvizíció elől rejtve maradjon tevékenysége. Ezért szeme és egészsége egyre csak romlott. Hiába volt szemüvege, nem győzte cserélni bele az új lencsét. Egy napon minden mágikus tudását összeszedve nekiállt átalakítani a szemüvegét úgy, hogy igazodjon a szemének folyamatos változásához. Az eredmény minden elvárását felülmúlta. A szemüveg nem csak igazodott gazdája szeméhez, de egyéb érdekes tulajdonságokkal is rendelkezett. Amikor hazugságon,

csaláson alapuló rosszindulattal találkozott, akkor eléggé sajátos módon mutatott rá az igazságra. Ez hatalmas segítséggé vált. Az alkimista ezek után sokra vitte. Bár az aranycsinálás titkát nem fedezte fel, de élete csodálatos fordulatokban bővelkedőre és igen tartalmasra sikerült. Ma ezt az alkimistát úgy ismerjük, hogy Paracelsus.

Miután Paracelsus tartalmas élete véget ért, a Varázsszemüveg magára maradt. Új gazdát keresett, de még egyszer nem akart kötődni senkihez, ezért innentől kezdve csak rövid ideig marad a kiválasztott embernél. Az én történetem egy kicsit korábban kezdődik, mint ahogy megismertem volna, ám tagadhatatlanul így hallottam először felőle.

No, de nem akarok a történet elé menni, ezért inkább haladjunk csak sorrendben.

Nagypapa

Ez a reggel is pont olyanak ígérkezett, mint mindegyik. Történetem főhőse egy idős férfi, aki viszonylag korán szokott kelni. Ébredés után a szokásos szertartások általában oda vezettek, hogy gőzölgő kávéjával kiült harmadik emeleti lakásának erkélyén gondosan elhelyezett székébe, hogy a friss levegőn igya meg erős italát. Gyönyörködött a napfényben, ami az égen lévő néhány bárányfelhő ellenére elkezdte gyorsan felmelegíteni a még kissé párás levegőt. Imádtá ilyenkor megfigyelni a növényeket, a madarakat és a dolgukra igyekvő embereket. Feltéve, ha akadt már olyan, aki elindult mindennapi dolgára. Bár jelenleg egyedül volt a lakásban, mégsem volt magányos. Hogyan is lehetne egy olyan ember magányos, akinek ilyen családjá van. Imádtá a feleségét, aki ma érkezik haza a lányuktól. Sőt! Családjá minden tagját szerette. Ám az is igaz, hogy az unokáiért viszont egyenesen rajongott. Nem csoda, hogy a meleg ital és a friss levegő, no meg a szentimentális gondolatok, mosolyt varázsoltak vénülő arcára. Miután bement az erkélyről elkezdte törni a fejét, hogy miket is kell elvégeznie, mire felesége hazaér. Reggeli közben szépen végiggondolta és megtervezte az egész napot, ám még elmosogatni sem tudott maga után, mikor megcsörrent a telefon. Először felvette a mobiltelefonját, de rá kellett jönnie, hogy nem az csörög. „Biztos a vezetékes az” gondolta magában és elkezdte keresni a szemüvegét, hogy aztán gyorsabban megtalálja a telefont. Ekkor vette észre,

hogy a szemüveg szinte a keze ügyében volt. Ezen kicsit meg is lepődött, mert úgy emlékezett, hogy nem itt tette le az este. Ám mivel tökéletesen látott vele, azonnal túl is lépett ezen a gondolon, hiszen a csöngetés egyre csak sürgette. Mikor végre sikerült felvennie a vezetékes telefont, kapkodva bele is szólt:

- Igen, tessék. Kozma lakás.

A vonal túlsó végéről egy megnyerő hangú fiatal férfi jelentkezett be.

- Jó reggelt Kozma bácsi! Az unokájának vagyok a barátja.
- Robinak? - Kérdezte Nagypapa meglepődve.
- Igen. Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de Robi bajban van.

Nagypapa előtt egy világ omlott össze. Atyaég. „Robi bajban van”. – ismételte el magában a hallottakat, majd szépen módszeresen elkezdett pánikba esni.

- Mi történt Robival? Fiatalember beszéljen! – tört ki belőle a türelmetlen kérdés.
- Robi balesetezett és összetört egy nagyon drága autót.

Nagypapa értetlenül hallgatta. Hiszen az unokájának még nincs jogosítványa sem. Ki is szakadt belőle azonnal.

- ...De hát még jogsija sincs!

A vonal túlsó végén egy kis zavart csend támadt, ám nem késett sokáig a válasz.

- Kozma bácsi! Nem jogsival megy az autó, hanem benzinnel.

Nagypapa végiggondolta, hogy Robi tizenhét éves. Tulajdonképpen ő sem volt különb ennyi idősen. Ezért inkább a lényegre koncentrált.

- Nem lett baja?
- Neem. – Hangzott az egyszerű válasz. – Senki nem sérült meg.
- Akkor jó. – Nyugodott meg egy kis időre. – A rendőrök kint vannak már?
- Nem ez a gond, Kozma bácsi. – mondta a vonal túlsó végéről a bizalmasodó hang. – Egy nagykutya autóját törte össze. Bajban van. Azt mondta neki a tag, hogy vagy kifizeti a kárt, vagy eltöri a kezeit.

Nagypapát újabb sokk érte. Alig szedte össze magát az előbbiből és már jött is a másik.

- Mennyi pénz kell? Odaviszem.

Kissé izgatottabb hangon érkezett a válasz:

- Ötszázezer a kár, de azt mondják erről a tagról, hogy jobb egy kicsit többet adni. Csak a pénz érdekli. Viszont Robi azt kérte, hogy vigyem én oda a lét. Ez lett megbeszélve a taggal is.

Nagypapa ugyan nem akart tágítani, de érezte, hogy mindenbe bele fog menni. Már éppen válaszolni akart, mikor valami furcsa dolog történt. Mintha megállt volna az idő, és a szemüvege pedig mozivászonra változott volna. Ő csak ült ledermedve és mozdulatlanul nézte, amit a szemüveg vetített.

Filmként peregtek tovább az események, amiben a beszélgetést követően elment egy találkozóra, ahol egy

megnyerő külsejű huszonéves fiatalember várta. Pár szót váltottak, a férfi megnyugtatta, hogy minden rendben lesz, majd elvette a borítékba tett pénzt és anélkül, hogy megnézte volna, gyorsan el is tette. Ő még próbálkozott, hogy vele megy, de a férfi határozottan lerázta. Hozzátette, hogy amint vége lesz az ügyletnek, telefonálnak. Nagypapának a torkában dobogott a szíve, és ez az izgalom nem engedte, hogy bármi másra gondoljon, mint a drága unokájára. Már éppen megfogalmazódott benne a gondolat, hogy „Most mi lesz?“, mikor a kép váltott, és a „vetítés” folytatódott. Mintha kamerával követné valaki azt a segítőkész fiatalembert, úgy haladt tovább a történet. Pár lépés után a járda mellől egy fehér Golf is elindult. Nagypapának rossz érzése támadt ezzel, de figyelt tovább. A Golfban ülő férfi végig a másikat követte, majd egy kanyar után megállt mellette és kinyitotta az ajtót. Ez a megnyerő fiatalember pedig beszállt mellé. Nagypapa egészen addig csak gyanakodott, ám innentől már tudta, hogy valami nincs rendben. A két férfi egy belvárosi bérház előtt parkolt le, majd annak második emeletén az egyik lakásba kulccsal bementek. Bezárták az ajtót, elővették a borítékot és elégedett mosollyal kivették a pénzt.

Nagypapa elkezdett komolyan aggódni. „Mit csináltok? Ezt el kell vinni Robinak!” – gondolta. Majd, ahogy kétségbeesetten végignézte, amint vidáman megosztottak az ő pénzén, lassan előntötte a harag. Már éppen arra gondolt, hogy mi lesz az ő kis unokájával, mikor megint váltott a kép. Robit látta, ahogy abban az edzőtáborban,

valahol a Tisza partján, a barátaival éppen kihúzzák a csónakot a reggeli edzés után. Nevetgélnek, ugratják egymást és közben velük van az edző, aki mosolyogva terelgeti a fiatalokat. Nagypapa ekkor megértette. Be akarják csapni. El akarják venni a pénzét. Először nem maradt benne más, csak a harag, aztán az indulat ködéből lassan előtolakodott egy józan kérdés: „Most mit csináljak?”

A kép megint váltott és egy olyan film kezdett peregni, ami megmutatott egy lehetséges jövőt. Mire a vetítés befejeződött, Nagypapa már tudta, hogy mi a teendő.

Visszazökkent az idő, és az idős férfi válaszolt.

- Jól van fiam, legyen ahogy akarsz. Én összeszedem a pénzt, te meg gyere el érte. – Nagypapa észre sem vette, hogy elkezdett tegeződni.
- Kozma bácsi! Nem lenne jó húzni az időt, inkább találkozzunk félúton. Mondjuk a Váci és a Dózsa sarkánál, a kávézó előtti téren.

Nagypapa kicsit gondolkozott, hogy pontosan tudja-e, hol van ez a hely, majd mikor beazonosította, bólintott. Bólintás közben jött csak rá, hogy telefonon beszélnek, ezért gyorsan megtoldotta egy „Rendben van”-nal is.

- Mikorra tud odaérni?
- Egy óra múlva.
- Biztos nem megy hamarabb? - Kérdezte gyanakvón a fiatalember.

- Sajnos nem. Nem vagyok már mai gyerek. – válaszolta Nagypapa és közben azon kapta magát, hogy egyre jobban élvezi a dolgot.

Ezt követően elköszöntek, majd Nagypapa azonnal tárcsázta a rendőrséget. A telefonba elmondta először röviden, hogy mi történt, majd miután a megfelelő emberhez irányították, higgadtan és összeszedetten elmondott mindent. Ferenczy őrnagy magában ámul, milyen nyugodtan és jól reagált ez az idős úr, majd részletesen megbeszéltek mindent. Mikor befejezték, már indult is két nyomozó a helyszínre, Nagypapa pedig elkezdte összeszedni a kellékeket. Felvette a megbeszélte ruhákat, magához vette a barna autós táskáját – ami alapján megismerik – és egy borítékot, amibe beletett néhány összevágott újságlapot két tízezresbe csomagolva. Elégedetten vette magát szemügre a tükörben, majd elindult. Ha nem lett volna a szemüveg, talán nem vette volna észre azt a fehér Golfot, ami a lépcsőháztól nem messze parkolt, majd elindult ahogy ő kilépett a járdára. Kicsit nehezére esett úgy csinálni, mintha nem látná, de azért igyekezett a lehető legtermészetesebben viselkedni. A találkahely nagyon közel volt az otthonához, ezért gyalog ment el odáig. Nem izgult, hogy elkésik. Arra gondolt, legalább lesz ideje felkészülni a rendőröknek. Mikor a helyszínre ért már messziről megismerte a fiatalembert, akivel telefonon beszélt. A szemüveg által vetített kép pontos volt. Még szerencse, hogy ez eszébe jutott és nem kezdett el integetni. A felismeréstől vezérelve izgottan várakozást színlelt. A fiatal férfi

kicsit távolságtartóan méregette, közben mobilon beszélt valakivel és ezalatt alaposan megfigyelte. Mikor letette a telefont megindult felé és pár lépésről megszólította.

- Kozma bácsi?

Nagypapa felé fordult és határozottan válaszolt.

- Én vagyok. Te vagy az unokám barátja?
- Igen. Sikerült elhozni a pénzt?
- Igen. - ...és már nyújtotta is esetlenül a borítékot, amit válasz közben vett elő a zsebéből.

A férfi türelmetlenül nyúlt érte és eltette anélkül, hogy megnézte volna, mi van benne. Már el is fordult volna, de Nagypapa nem hagyta annyiban.

- Köszönöm, hogy segítesz. Ne menjek én is veled? A fiatalember azonnal visszafordult és kezével is hangsúlyozta a mondandóját.

- Semmiképpen. Majd telefonálunk, ha végeztünk. – Azzal sietősen tovább indult, és csak úgy visszafordultában vetette még oda:
- Ne izguljon! Minden rendben lesz!

Ezt követően két járókelő állta útját a csalónak, akiről később kiderült, hogy nyomozók. A fehér Golf még megpróbált elhajtani, de neki sem volt nagyobb szerencséje. Míg Nagypapa az eseményeket figyelte, egy középkorú férfi lépett mellé és barátságosan megszólította.

- Kozma bácsi?

Nagypapa felé fordult és elégedett mosollyal az arcán köszöntötte a férfit.

- Üdvözlöm.

- Ferenczy őrnagy vagyok. Jól van?
- Igen. – nevetett nagypapa. – Most már jól vagyok.
- Ne izguljon, kérem! Közben beszéltem az unokája edzőjével. Robival minden rendben van.

Nagypapa megkönnyebbült, szinte szárnyalva ment az őrnaggyal.

Mire a felesége hazaért, már ő is otthon volt. Aztán fél délután mesélte az esetet. Este fürdés után olvasni akart, de nem találta a szemüvegét. Esküdni mert volna, hogy a konyhaasztalra tette le, de nem volt ott. Végül Nagymama hozta elő az éjjeli szekrényről, amit igencsak furcsállt, mivel emlékei szerint oda előző este tette le.

Nos, én ekkor találkoztam a varázsszemüveggel. Nyomozóként feltűnt, hogy milyen kiegyensúlyozott és higgadt ez az idős férfi, miközben profi csalók vetették ki rá a hálójukat. Pontosan tudták, mire számíthatnak tőle, mert alaposan feltérképezték a terepet, és mégis meg tudta lepni őket. Igazából engem is meglepett. Az ilyen esetek nem így szoktak végződni. Mikor lezárult az ügy, az irodámból hívtam Kozma bácsit, hogy elújságoljam neki a fejleményeket. Ő nyugodtan hallgatott végig, majd csak annyit fűzött hozzá:

- Én tudtam, hogy így lesz.

Valahogy furcsa volt a hangja közben, ezért megkérdeztem tőle, hogy honnan tudja?

- Volt hozzá szemem. – Válaszolta.
- Ezt, hogy érti?

- Egy kávé mellett szívesen elmesélem, ha valóban érdekli.

Érdekelt. Munka után felmentem hozzá, és a konyhaasztalhoz ültünk, ahol kitöltötte a forró italt mindkettőnknek, majd kényelmesen, jól megrágva a szavakat elmesélte azt is, amit korábban nem mondott. Mikor befejezte, szerintem láthatta az arcomon, hogy meglepődtem, mert azonnal hozzá fűzte:

- Gondolom most egy vén bolondnak néz!
- Nem. – mondtam őszintén. Majd fanyar mosolyát figyelve folytattam a mondandómat.
- Mindig furcsa volt valami abban a tudatosságban, ahogyan kezelte ezt az egészet. Én elhiszem, hogy valamit látott, de tagadhatatlan, hogy amit elmesélt, az számomra túlmegy azon a határon, amit el tudok fogadni. Nem tartom bolondnak, de a világról alkotott képembe ez nem illeszkedik. Bevallom, ezért kicsit tanácstalan vagyok abban, hogy mit higgyek.

Még beszélgettünk kicsit, megittam a kávé, aztán elköszöntem. Fejemben kavargó gondolatokkal értem haza. A feleségem, életem párja mindig pontosan látja rajtam, ha valami aggaszt. Most sem volt ez másként. Még az ajtóban voltam, vettem le a cipőmet és ő már jött is hozzám kérdő tekintettel.

- Mi aggaszt?

Mivel egyből nem válaszoltam folytatta:

- Látom, hogy valami történt. Jobb lesz, ha elmeséled.

- Elmondanám, de nem tudom, hogyan kezdjek hozzá.
- Akkor kézmosás, és az étkezöben találkozunk. Addig kikészítem a vacsorát.
- A srácok?
- Még nem értek haza az edzésről.
- Akkor csak egy pohár bort töltünk! Majd vacsorázzunk együtt velük!

Azzal leültünk, és én mesélni kezdtem. Mikor a végére értem, ő mosolyogva nézett rám és megfogta a kezem.

- Üdv a világomban.
- Hogy érted?
- Az én világomba ez simán belefér.
- Ne viccelj! Inkább azt mondd meg, hogy mit gondoljak erről!
- Édesem, Te egy analitikus elme vagy, aki bizonyítékokat keres mindenre. Nem kell más tenned most sem. Csak ne hazudj magadnak!
- Már megint talányokban beszélsz.
- Úgy értem, kedves Ferenczy őrnagy, hogy azért, mert nem fér bele a világnézetedbe valami, ne vedd el egyből! Vizsgáld meg pont úgy, mint máskor! Csak utána dönts! Tudod!? Akinek nem hit kérdése az élet, az ne bújjon a „nem hiszem” mögé, ha valami kényelmetlennel találkozik! Járj csak utána!

„Ezzel kezdődött az én nagy nyomozásom.” – mondta az idős férfi a körülötte ülőknek, majd mosolyogva hozzátette:

- De kérlek titeket, ne fecsegjünk el az időt, mert ez nem mesedélután, hanem a „Mágia alapjai – 1-es tanfolyam”! Most, hogy mindenki megette az ebédjét, térjünk vissza az alkímistákhoz!
- Ez mikor történt, Ferenczy bácsi? – kérdezte csillogó szemekkel egy fiatal nő, aki nem tudott elszakadni a témától.
- Már legalább harminc éve kedves.